Cultura | | Actualitzat el 26/08/2017 a les 11:00

# Microlectures d'estiu

**FILA CULTURAL.** Catorze narradors manresans han escrit per als lectors del Pou microrelats de temÃ tica bÃ sicament estiuenca, a partir dels quals l'artista Joaquim FalcÃ³ ha creat la pintura que reproduÃ¯m. Â Â

*Foto: Joaquim Falcó*

**Estiu**

S'ha instal·lat còmodament damunt la tovallola, damunt la sorra de la platja sota i un gran para-sol de ratlles. I s'hi ha estirat decidit a no moure's d'aquí en tot l'estiu. Pesi a qui li pesi. Home de grans conviccions com és, no pensa renunciar a aquest indret preuat davant del mar amb el xiringuito a tocar. Per molt que vinguin les onades a manllevar-li el tros de 2x2 que ara per ara és casa seva, fins a setembre no se'n mourà!... Ho ha proclamat victoriós tot estirat?

Pep Garcia

**Vora mar**

A la vora del mar que tot ho bressola, l´home va mirar el sol i es va tornar cec. Llavors es va posar de quatre potes i va udolar a la lluna.

Manuel Quinto

**Carambola**

El bat de sol s'esclafa sobre la vinya i el pagès aixeca el càntir per tirar-se coll avall un bon raig d'aigua fresca i mitigar els efectes de la roentor canicular. El que no sap és que el veí, aquell altre pagès que vol comprar-li el tros perquè llinda amb el seu i li fa peça, ha descobert que el fill gran del qui ara beu a galet té problemes econòmics per culpa del joc i que estaria disposat a vendre-ho tot per quatre rals. Per això, fa una estona ha abocat un verí fulminat, que no deixa rastre, a dins del càntir. L'assassí, però, ignora que, just avui, l'hereu ha vingut a la vinya a donar un cop de mà a son pare i fa uns minuts, assedegat per la calor, ha fet també un bon glop d'aigua.

Quan pare i fill siguin morts, la terra passarà a la jove que, ves per on, és amant del veí des de fa anys.

Llorenç Capdevila

**I què**

No se sap mai ben bé del tot.

El què?

Doncs això, això que parlàvem tu i jo, ara, fa un moment i que sembla que vinguis de l'hort. Sempre fas igual. Et dic que a la feina volen saber quins dies faré de vacances, i també em pregunten si aniré a la platja, a Segur de Calafell, com cada any el mes d'agost i que tu ja saps que m'agrada tant i que em poso morena de seguida i que llavors els vestits blancs em queden molt bé a la pell; però tu fas com aquell que tant li fa.

I jo he de respondre que, amb aquest home meu, no se sap mai ben bé del tot.

El què?

Pilar Duocastella

**Encegament**

Quan l'estiu va obrir la porta ells van decidir tancar la seva relació per vacances, però l'encegament es va quedar. Li va escriure tantes cartes, tants articles, tantes novel·les i tantes poesies que l'apassionament insistent va acabar matant l'entusiasme del moment; mai més no va trobar la seva mà sota els llençols: va acabar dormint sol perquè al llit ja no hi cabien més papers.

Joan Barbé

**Esquimals**

Sóc una sargantana comuna i la mascota d'un nen obsessionat a viatjar a l'Àrtic. El meu amo diu que sóc fruit d'un error biològic, perquè sóc un animal de sang freda. Afirma que hauria de ser un os polar. Fa mesos que no deixo de suar. Ja no sé qui sóc. Només anhelo capbussar-me en els seus ulls de gel i sortir-ne transformada en un esquimal, que a mi els ossos polars no m'agraden.

Zulima Martínez

**Fresca i seductora**

La seva flaire m'ha seduït. Captiu dels seus efluvis, el desig de posseir-la m'assetja. L'ansiejo com mai, ara que la xafogor canicular m'aclapara. M'apropo a ella, l'oloro.

Dos colors intercalats formen la seva essència: un roig intens, de formes arrodonides, i un blanc resplendent, de textura delicada. Com rosada vivificant, l'alfàbrega els esquitxa de verd, i s'estremeixen en  rebre la besada de l'oli i de la sal.

Llavors em pica l'ullet, fresca i seductora, l'amanida de tomàquet i "mozzarel·la".

Montserrat Vilarmau

**La filla del cartògraf**

L'hauries d'haver vista amb aquell uniforme de la Falange, bast però ben entallat. Aquella Escola de les Marcetes tenia un aspecte absolutament deplorable, però la seva presència era una mena de raig de llum. Fins i tot ho reconeixia el seu col·lega, que instruïa els nois i feia classe a l'edifici adjacent. El senyor Pere Cardona era mestre nacional de carrera. Recte i sever, era un mestre d'ordre dels d'abans de la guerra. Ell tampoc no podia amagar una certa suspicàcia en veure'n la joventut i la insultant bellesa. Però reconeixia d'amagat que mai no s'havia trobat amb una professional més competent que ella i, alhora, tan dolça amb les seves alumnes. Tothom l'adorava.

(de la novel·la inèdita "La filla del cartògraf. Memòries d'un nàufrag de la Cala d'Urgell")

Pere-Joan Cardona

**Mirada**

Llenques de blat madur tacades de sang de rosella, clapes d'alzines que prometen ombra fresca. Les muntanyes, atapeïdes de pins d'un verd intens i net. I, als marges, els serrells blancs de la civada borda onegen i semblen de plata.

El cotxe travessa el paisatge i l'acompanyant es mira, al mòbil, un vídeo que li han passat per Whatsapp:

Llenques de blat madur tacades de sang de rosella, clapes d'alzines que prometen ombra fresca. Les muntanyes, atapeïdes de pins d'un verd intens i net. I, als marges, els serrells blancs de la civada borda onegen i semblen de plata.

Oooh, qui pogués ser en aquest paisatge!, pensa. Ara mateix compartiré el viral amb tots els meus contactes!

Imma Cortina

**Pere, que dubtes?**

En Pere Pintor no sap mai què decidir:
que si no, que si sí, que no no, que no si.
En Pere Pintor és un gran cagadubtes
davant de tots i qualsevol assumpte:
Ben lluny o rodalies? Platja o plana?
Des de fa dos mesos i una setmana,
porta una margarida al davantal
i tot ho resol tibant d'aquest vegetal.

En Pere Pintor se'n va lluny...
que si que si!

Pep Molist

**La calor era insuportable**

Què, iaia? T'agrada?. Això és una marranada! Ves, què havia de dir? Tota la vida criticant les platges nudistes, i ara que tenia l'horitzó ple d'homes amb els ous pengim-penjam, dones torrant-se els pits i el conill fent-se a la brasa, l'únic que em passava pel cap era: Com és que no hi havia vingut abans? Un cop a dins de l'aigua, he de confessar que em vaig treure les tires del banyador i me'l vaig abaixar uns segons fins als genolls.

Agustí Franch

**Hagiografia**

Aquesta és la vida d'Iñaqui, que arran d'una ferida de bala es va transformar: de guerrer aficionat i femeller mordaç va penjar l'armadura a Montserrat, es va deixar caure per Manresa i es va il·luminar: vestit amb quatre draps i l'assistència d'algunes admiradores va escriure els Exercicis Espirituals, va viure en una cova, va veure el Senyor i els ulls vermells d'una serp llarga i contornejant... vora el Cardener. És la vida de Sant Ignasi de Loiola, que no era manresà, però va convertir Manresa en ciutat rica en miracles i transformacions.

Genís Sinca

**Un bon gos fa família**

Ja ha sortit el tema de les vacances. Els nens volen anar a Disneyland, la sogra a la muntanya, la dona a la platja... Què faré? Amb un raig d'inspiració adopto una gosseta. Els nens la reben com una joguina meravellosa i la sogra està encantada de sortir a passejar-la. Ara ja no podrem viatjar: no deixarem la bestiola a mans de qui sap qui. Doncs, tots a casa, feliços. La dona ni em saluda.

Jaume Serra Fontelles

**Una flor no fa estiu**

Juliol. Botiguer manresà, seixanta-sis anys, dos fills. Descàrrega de vídeos porno amateurs gais. Classificació exhaustiva segons postures i pràctiques. Polla flàccida. Agost. Visites a santa Caterina mentre la senyora és al mercat/gimnàs/biblioteca/piscina. Sensació d'ofec i excitació. Triomfa amb un transportista de Callús. Setembre. Sífilis. Compra un bloc de gel d'un metre cúbic. Fa passar la soga per una biga. Es despulla. Es corda les botes d'alpinisme del fill petit. Escala l'immens glaçó. Llaç. Coll. I adeu-siau el puto estiu.

Joan Jordi Miralles